

България.

Българитѣ говорятъ единъ славянски диалектъ. Старобългарскиятъ езикъ е старославянскиятъ, на който сж били прѣведени прѣзь деветия вѣкъ свещенитѣ книги на Ветхия и Новия Завѣтъ, употребявани и до сега въ славянскитѣ черкови отъ гръцкото вѣроизповѣдание.

Българитѣ се установиха въ обитаванитѣ и до днесъ отъ тѣхъ страни прѣзь петия, шестия и седмия вѣкъ отъ христианската ера. Дълго врѣме тѣ бѣха въ война съ императоритѣ на Византия. Кога побѣдители, кога подвластни на тази империя, тѣ бѣха почти всѣкога самостоятелни, устроени било въ царство, повече или по-малко могуществено, било въ областъ съ по-голяма или по-малка автономия.

Българитѣ приеха християнството прѣзь 864 г. при царя имъ *Борисъ*. Апостолитѣ имъ бѣха двамата солунски братия, Кирилъ и Методий, които сж и изобрѣтателитѣ на славянската азбука.

Християнството въ скоро врѣме направи българитѣ питомни, каквито не бѣха тѣ по-напрѣдъ при воинственитѣ имъ царе, между които се отличаватъ Аспарухъ (640—700) и Крумъ (802—815).

Покръщането на българитѣ даде поводъ на дълги разпри между римската черкова при Папа Николай († 13 ноемврия 867 г.) и цариградската черкова при Патриарха Фотия († 891 г.). Всѣка една отъ тия черкови искаше да задържи подъ своето вѣдомство новопокръстенитѣ. На конецъ българитѣ останаха привързани къмъ гръцкия обредъ съ своя народна черкова.

Християнството помогна тъй сжщо за развитието на раждаещата се българска литература. Царуването на царъ *Симеонъ* (893—927) бѣ едно отъ най-славнитѣ. Българскитѣ историци го наричатъ *Златния вѣкъ* на народа. Между забѣлжител-